

Journal of Human Rights and Peace Studies

journal homepage: <https://www.tci-thaijo.org/index.php/HRPS/index>

EDITORIAL

Yanuar Sumarlan¹, *Issue Editor*

To Foucault's claim (1977/2002) that power is exercised rather than possessed, Morris (1987/2002) responded that "everything that needs to be said about power can be said by using the idea of the capacity to affect outcomes." During the last decade, when the democratic systems are taking a backtrack in ASEAN countries, many of these countries deliberately set these drawbacks or "affect outcomes." These outcomes appear as what we might call the lack of politics of recognition and dignity of human [beings] (Taylor 1994).

To represent these processes through which states are effecting "outcomes" to exercise their power over the 'subordinates', i.e., minorities, non-government entities, women, students, sexual minorities, religious minorities, indigenous groups, etc, this Journal retells the stories from some ASEAN countries.

Beginning from Singapore, the famous police city, this Journal shows in the first article (by **Vorathep Sachdev**) how the Singaporean Government represses its NGOs through a discourse of Tiger State 'status,' and an inherited law (from the British) called Charity Law to enforce registration of all NGOs. Whenever an NGO (a Charity) is considered a 'companies,' registration can be an extremely lengthy process that must be abode by the criteria set out in the Companies Act. There are also additional grounds for refusal of registration when a company might be used for unlawful purposes, or such registration is contrary to national interest or security. With such a fairly broad rejection profile, achieving registration status is difficult when the government refuses to concede (O'Halloran et al., 2010).

¹Yanuar Sumarlan, PhD, is a lecturer at Institute of Human Rights and Peace Studies, Mahidol University, Thailand

The article continues with the influence of this Singaporean's style of NGO repression towards other ASEAN countries like Malaysia, Thailand, and Vietnam. Like Singapore's Constitution, Malaysia's Constitution also focuses on a "limited range of first-generation civil-political rights." Malaysia's Constitution rejects proposals to constitutionalize welfare right because these rights are not justiciable (Haley and Takenaka, 2014). Although registration is not a problem for NGOs in Thailand, some issues in funding remain contested here (Prateapusanond, 2017). In Vietnam, civil society groups have been suppressed when they posed a threat to the State in any form during the 1960s and 1970s (Lee 2004).

If some citizens resist, the Indonesian Buddhists must negotiate harder yet quietly to keep their interests in Indonesia. The second article (Online Waisak: Celebrating Discrimination of Indonesian Buddhists by **Jesada Buaban**) shows how the Indonesian government supports and oppresses minority religious groups through the discourse of "national unity" (instead of religious jargon). During the 'normal' control when the Waisak celebration was still done offline, all Buddhist sects known in Indonesia must conform with the state-imposed jargon or motto for religious celebrations. The strength of this control remained even when the 'new normal' appeared that the groups must move to the online platform to celebrate their Waisak festival in seemingly 'free ways.' Nevertheless, these sects could not be 'free'; the state gaze and control stayed strong. This article exposes the methods of such a Panopticon.

At an almost similar time, Vietnam's State tried to improve gender equality in education through its Constitution of 2013 and other laws on gender and education (Law on Gender Equality 2018, Law on Vocational Education 2014, Law on Amendments to the Law on Higher Education 2018, and Law of Education of Vietnam 2019). The third article by **Huu Phuoc Ngo** (Gender Equality in Education) reveals how much these laws conform to both the international standards and treaties to which Vietnam is a member and Vietnam's own legal system. This article finds, for instance, that although the Law on Gender Equality of 2006 provides equal access to education in terms of age and to vocational education and training (consistently with Article 10 of CEDAW—Convention against Discrimination of Women), the Law does not cover all the scopes mentioned in this Article 10. Thus, in the end, this article provides some recommendations to improve the Vietnam Laws on gender equality in education.

For the development or empowerment for the other minority group from the young age or students, the following article by **Pakdeekul Ratana** offers a breakthrough by critical thinking and critical pedagogy for creating student voice as citizens in the 21st century. To launch these concepts, the author suggests the creation of the community of philosophical inquiry learning approach. Not only this author offers a breakthrough but also reveals a learning process in a critical classroom where the concepts of critical pedagogy and critical thinking are applied.

To add the value of such critical thinking and critical pedagogy, another concept of Multiculturalism is added to the repertoire of dealing with differences and diversity of citizenry. This author, **Bundit Grivijitr**, cites Canadian scholar Charles Taylor (1994), who introduced the concept of Multiculturalism in the original article (Multiculturalism and the politics of recognition). Recognition and dignity are important in linking the citizens together where all parties accept the diversity. However, behind the concept that arises from the assumption that 'all human beings are the same' lies a difference-blind principle that hides conflicts. Since people have to struggle to present their identities or groups as outstanding—those who fail to do this will lose in the game of recognition. In Thailand, the problem is the suppression of differences and diversity. When the concept of Multiculturalism is used, there must be a recognition to the grassroots, minorities, and individuals at different levels that all must be aware of. If not, Multiculturalism will be just the politics of distribution of benefits to the local politicians who take all gains above the grassroots and subalterns.

The exercise of 'power' over civil society groups or minorities also takes place in Papua Indonesia (by **Latifah Buswarimba**). The attempt of a mining company under a state-issued business license to take over a piece of land belonging to indigenous Papuans was repelled by the latter's methods of decision making using their own culturally-sanctioned practice of symbolic attack to the local indigenous leaders who were deemed as failing to protect their own "subjects." After the company secured the license, it closed its "mining ground" from access to the previous groups who controlled the land. The communities reclaimed their lost land by holding meetings with the local government like Jayapura (City) House of Representative, Acting Regent of Jayapura. The locals avoided legal actions against the company for failures and prolonged processes.

Besides, the company seldom revealed or shared any documents that the communities could use in courts. After the locals found that that one of three locally respected leaders (called *Ondoafi* in local tongue) was in favor of the company's activities and two such leaders (*Ondoafis*) favored the anti-company groups, local anti-company groups decided to threaten the company with a tribal war mechanism with weapons. After a few times of ignorance by the company, the communities decided to launch a symbolic attack to burn the company's heavy equipment and guard posts. The attack was also targeting the house of the Great *Ondoafi*, who was considered as failing to carry the duties to protect the communities under his leadership. This decision was taken after a traditional decision-making process called *para para adat*; by the way, the arson attack was launched after some early warning to minimize casualties and losses after the burning.

After the arson attack had taken place to disturb the local peace, most members of the local communities decided to set reconciliation to restore the normal situation. Together, either supporting or rejecting the company, the groups agreed that while all members considered a decision, the company was asked to stop the operation temporarily until the reconciliation was completed.

This Editorial is closed by the seventh article from Vietnam (Shamed Citizens). When the State of Vietnam decriminalized same-sex wedding ceremonies and allowed transgender people to register under their new gender, progress seemingly dawned in this communist country. However, this 'progress' was just the sign of the other dawn of "social evils" campaigns using shaming mechanisms through derogatory discourses towards sexual minorities. The article by **Otgonbaatar** (Shamed Citizens) shows that the notion of shame turns out to have the empowering and transformative capability for mature queers into "decent citizens."

Book Review by **Teresa** on the book entitled *Burma/Myanmar: What Everyone Needs to Know* (New York, Oxford University Press, 2013). More generally, this book offers a kind of 'textbook' for any "Burma/Myanmar 101 Course" with the pedagogical of Q&A representation. This book also reveals a systematic explanation of A-to-Z on what happened in the country in a chronological structure that eases younger learners to follow the unfolding 'drama'; the author exposes the country's political-economic history in chronological order in particular manners.

Article Review by **Thanaphumintr Narkurairattana** discusses an article entitled "*Covid-19 and Human Rights: We are all in this together*" (United Nations, 2020). This article reveals that, like the other pandemics, Covid-19 has led to a broad range of human rights violations worldwide, beginning from censorship and the silencing of criticism to the excessive use of police force. The pandemic this time traps minority groups and migrants into finding themselves particularly vulnerable to abuse, as well as to Covid-19-related stigma and violence.

บทบรรณาธิการ

ยานัวร์ สุมารลัน²

จากคำกล่าวของ ฟูโกต์ [Foucault] (1977/2002) ที่ว่า อำนาจเป็นเรื่องของการใช้มันมากกว่าการครอบครอง มอร์ริส [Morris] (1987/2002) ได้แย้งว่า “ทุกสิ่งทุกอย่างที่จำเป็นต้องพูดถึงเกี่ยวกับอำนาจนั้นสามารถกล่าวได้โดยใช้แนวคิดเรื่องความสามารถที่ทำให้เกิดผลลัพธ์บางอย่าง” ในทศวรรษที่ผ่านมาซึ่งเป็นห้วงเวลาที่ประชาธิปไตยในประเทศสมาชิกอาเซียนกำลังถอยหลังอยู่นั้น หลายประเทศนั้นจึงทำให้เกิดอุปสรรคความถดถอย หรือ “ใช้อำนาจให้เกิดผลลัพธ์” ดังกล่าว ผลลัพธ์เหล่านี้ปรากฏขึ้นมาเป็นสิ่งอาจเรียกว่า ภาวะไร้ซึ่งการเมืองแห่งการยอมรับในคุณค่าและศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ (Taylor, 1994)

เพื่อนำเสนอกระบวนการดังกล่าว ที่รัฐทั้งหลายได้สร้าง “ผลลัพธ์” ในการใช้อำนาจของตนเหนือ ‘ผู้ใต้ปกครอง’ เช่น ชนกลุ่มน้อยกลุ่มต่าง ๆ องค์กรภาคเอกชน ผู้หญิง นักเรียน ชนกลุ่มน้อยทางเพศ ชนกลุ่มน้อยทางศาสนา กลุ่มคนพื้นเมือง และอื่น ๆ ในครั้งนี้ วารสารฉบับนี้พยายามบอกเล่าเรื่องราวเหล่านี้จากบางประเทศในอาเซียนอีกครั้ง

เริ่มต้นด้วยประเทศสิงคโปร์ซึ่งเป็นเมืองมีชื่อเสียงในกำกับควบคุมประชาชนในรัฐ วารสารฉบับนี้นำเสนอให้เห็นในบทความเรื่องแรก โดย Vorathep Sachdev ถึงแนวทางที่รัฐบาลสิงคโปร์ใช้กดขี่ปราบปรามองค์กรภาคเอกชน หรือ NGOs ผ่านวาทกรรมในฐานะเป็นหนึ่งในสี่เสือแห่งเอเชีย และผ่านทางมรดกทางกฎหมายที่ได้รับมาจากเจ้าอาณานิคมอังกฤษที่เรียกว่า กฎหมายว่าด้วยการกุศล เพื่อจะบังคับให้มีการขึ้นทะเบียนสำหรับองค์กรภาคเอกชนหรือ NGOs ในสิงคโปร์ทั้งหมด เมื่อใดก็ตามที่องค์กรภาคเอกชนหรือ NGO (หรือองค์กรการกุศล) ถือว่าองค์กรของตนเป็นบริษัท กระบวนการขึ้นทะเบียนอาจใช้ระยะเวลาอันยาวนานซึ่งเป็นกระบวนการที่ต้องเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ในกฎหมายว่าด้วยบริษัท นอกจากนี้ เกณฑ์ดังกล่าวยังเป็นเหตุผลเพิ่มเติมที่ใช้เพื่อปฏิเสธการขึ้นทะเบียน หากว่าบริษัทดังกล่าวถูกใช้ในวัตถุประสงค์ที่ผิดกฎหมายหรือเป็นการขึ้นทะเบียนที่ขัดต่อผลประโยชน์หรือความมั่นคงแห่งชาติ และด้วยเงื่อนไขในการปฏิเสธการขึ้นทะเบียนกว้างเช่นนี้ จึงเป็นเรื่องยากมากที่สามารถขึ้นทะเบียนได้สำเร็จในเมื่อรัฐบาลไม่ยอมในเรื่องดังกล่าว (O'Halloran et al., 2010).

บทความชิ้นนี้ยังได้นำเสนอต่อถึงประเด็นอิทธิพลของแนวทางแบบสิงคโปร์ที่ใช้ปราบปรามกดขี่องค์กรภาคประชาสังคมในประเทศอื่น ๆ ในอาเซียน เช่น มาเลเซีย ไทยและเวียดนาม เช่นเดียวกับใน

² อาจารย์ประจำสถาบันสิทธิและสันติศึกษา มหาวิทยาลัยมหิดล ประเทศไทย

รัฐธรรมนูญของสิงคโปร์ รัฐธรรมนูญของมาเลเซียเองให้สำคัญแต่เพียง “สิทธิพลเมืองที่มีขอบเขตจำกัดในฐานะสิทธิรุ่นแรก” รัฐธรรมนูญของมาเลเซียได้ข้อเสนอบรรจู่ประเด็นสิทธิสวัสดิการไว้ในรัฐธรรมนูญ เนื่องจากมองว่าสิทธิดังกล่าวไม่สามารถนำไปพิจารณาได้ในศาลได้ (Haley and Takenaka, 2014). แม้ว่าการขึ้นทะเบียนจะไม่ได้มีปัญหามากนักในประเทศไทย แต่ประเด็นเรื่องแหล่งทุนในบางกรณียังคงเป็นปัญหาที่ถกเถียงกันอยู่ (Prateapusanond, 2017). สำหรับในเวียดนาม กลุ่มประชาสังคมต่าง ๆ ได้ถูกปราบปรามลงหากว่ากลุ่มเหล่านี้มีที่ท่าจะเป็นภัยต่อรัฐไม่ว่าในลักษณะใดก็ตาม ซึ่งเกิดขึ้นในช่วงทศวรรษที่ 1960 -1970 (Lee 2004).

ถ้าหากมีพลเมืองกลุ่มอื่นต่อต้าน ชาวพุทธในอินโดนีเซียจะต้องรองอย่างหนักเพื่อรักษาผลประโยชน์ของพวกเขาในอินโดนีเซีย บทความชิ้นที่สองของ เจษฎา บัวบาล (Jesada Buaban) เรื่อง *Online Waisak: Celebrating Discrimination of Indonesian Buddhists* แสดงให้เห็นว่ารัฐบาลอินโดนีเซียให้การสนับสนุนและกดขี่ชนกลุ่มน้อยทางศาสนาอย่างไรผ่านวาทกรรม “ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของคนในชาติ” แทนที่จะใช้คำศัพท์หรือแนวคิดทางศาสนา ในช่วงเวลาที่มีการควบคุมแบบ “ปกติ” ซึ่งสามารถจัดพิธีฉลองวันวิสาขบูชา (Waisak) ภายนอกได้ บรรดาชาวพุทธนิกายต่าง ๆ ในอินโดนีเซียจะต้องปฏิบัติตามแนวทางในการใช้คำศัพท์หรือคำขวัญสำหรับการฉลองพิธีทางศาสนาที่รัฐบาลกำหนดไว้ น่าสนใจว่าความเข้มข้นของการควบคุมจากรัฐบาลยังคงมีอยู่ในช่วง “ภาวะปกติใหม่” ที่ปรากฏว่ากลุ่มชาวพุทธต้องหันมาจัดกิจกรรมเฉลิมฉลองวันวิสาขบูชาในรูปแบบออนไลน์ที่ดูเหมือนว่าจะมี “แนวทางอิสระ” อย่างไรก็ตาม กลุ่มชาวพุทธจากต่างนิกายเหล่านี้ไม่สามารถมี “อิสระ” ได้อย่างแท้จริง รัฐยังคงจับตาดูและควบคุมอย่างเข้มข้นอยู่ บทความชิ้นนี้พยายามเปิดโปงถึงวิธีการดังกล่าวใน “การจับจ้องควบคุมราวกับอยู่ในคุกวงแหวน” (Panoptican)

ในช่วงเวลาไล่เลี่ยกัน รัฐเวียดนามพยายามจะยกระดับความเสมอภาคทางเพศในทางการศึกษาผ่านรัฐธรรมนูญของประเทศ ฉบับ ค.ศ. 2013 รวมถึงกฎหมายอื่น ๆ ว่าด้วยเพศสภาพและการศึกษา (เช่น กฎหมายว่าด้วยความเสมอภาคทางเพศ ค.ศ. 2018 [Law on Gender Equality 2018], กฎหมายว่าด้วยอาชีวศึกษา ค.ศ. 2014 [Law on Vocational Education 2014], กฎหมายสำหรับการแก้ไขกฎหมายอุดมศึกษา ค.ศ. 2018 [Law on Amendments to the Law on Higher Education 2018] และกฎหมายว่าด้วยการศึกษาของเวียดนาม ค.ศ. 2019 [Law of Education of Vietnam 2019]). บทความของ Huu Phuoc Ngo เรื่อง *Gender Equality in Education* [ความเสมอภาคทางเพศในการศึกษา] เปิดเผยให้เห็นว่ากฎหมายที่เกี่ยวข้องเหล่านี้สอดคล้องกับมาตรฐานและกติกาสากลหลายฉบับที่เวียดนามได้เป็นภาคีสมาชิก อีกทั้งยังสอดคล้องกับระบบกฎหมายภายในเวียดนามด้วย บทความนี้มีข้อค้นพบที่น่าสนใจ เช่น แม้ว่ากฎหมายความเสมอภาคทางเพศ ค.ศ. 2006 จะเป็นกฎหมายที่ช่วยให้เกิดการเข้าถึงการศึกษาที่เป็น

ธรรมตามช่วงวัย รวมไปถึงการศึกษาด้านอาชีพและการอบรมต่าง ๆ (ซึ่งสอดคล้องตามมาตราที่ 10 ในอนุสัญญาต่อต้านการเลือกปฏิบัติต่อสตรี (CEDAW)) แต่กฎหมายดังกล่าวก็ไม่ได้ครอบคลุมตามขอบเขตรายละเอียดทั้งหมดที่ระบุไว้ในมาตราที่ 10 ของอนุสัญญานี้ ดังนั้น ในส่วนท้ายของบทความชิ้นนี้จึงได้ให้ข้อเสนอแนะเพื่อปรับปรุงกฎหมายของเวียดนามเกี่ยวกับความเสมอภาคทางเพศในด้านการศึกษา

สำหรับการพัฒนาหรือการเสริมพลังสำหรับชนกลุ่มน้อยอื่น ๆ ในกลุ่มเยาวชนหรือนักเรียนนักศึกษา บทความต่อมาของภักดีกุล รัตนา นำเสนอประเด็นความก้าวหน้าในการใช้วิธีการคิดเชิงวิพากษ์และการสอนเชิงวิพากษ์เพื่อสร้างเสียงให้กับนักเรียนนักศึกษาในฐานะพลเมืองในศตวรรษที่ 21 เพื่อที่จะเผยแพร่แนวคิดเหล่านั้น ผู้เขียนแนะนำให้สร้างชุมชนสำหรับแนวทางการเรียนรู้แบบการแสวงหาความรู้เชิงปรัชญาไม่เพียงแต่ผู้เขียนจะนำเสนอถึงความก้าวหน้าในแนวทางดังกล่าว เธอยังเผยให้เห็นกระบวนการจัดการเรียนรู้ในห้องเรียนเชิงวิพากษ์ซึ่งประยุกต์ใช้แนวคิดเรื่องการสอนเชิงวิพากษ์และการคิดเชิงวิพากษ์ด้วย

เพื่อต่อยอดจากประเด็นการคิดเชิงวิพากษ์และการสอนเชิงวิพากษ์ แนวคิดเรื่องพหุวัฒนธรรมช่วยเป็นส่วนเสริมสำหรับทักษะในการจัดการกับความแตกต่างและความหลากหลายของพลเมืองได้ งานชิ้นต่อมาของบัณฑิต ไกรวิจิตร นำเสนอแนวคิดเรื่องพหุวัฒนธรรมนิยมในบทความนี้โดยอ้างอิงงานของ Charles Taylor นักวิชาการชาวแคนาดา ในบทความชื่อ “Multiculturalism and the politics of recognition” และชี้ให้เห็นว่า การยอมรับและศักดิ์ศรีเป็นสิ่งสำคัญที่เชื่อมโยงพลเมืองเข้าด้วยกันซึ่งช่วยให้ทุกคนยอมรับในความหลากหลาย อย่างไรก็ตาม เบื้องหลังแนวคิดดังกล่าวนี้เกิดขึ้นจากสมมติฐานที่ว่า “ทุกคนเป็นมนุษย์เหมือนกัน” ตั้งอยู่บนหลักการที่ไม่คำนึงถึงความแตกต่างซึ่งเป็นการซ่อนความขัดแย้งไว้ เนื่องจากว่าคนเราต้องดิ้นรนเพื่อแสดงอัตลักษณ์ของตนเองหรือกลุ่มของตนให้โดดเด่นออกมา กล่าวคือ ผู้ที่ล้มเหลวในการทำเช่นนี้ก็จะเป็นผู้แพ้ในเกมแห่งการยอมรับ ในประเทศไทย ปัญหาที่สำคัญคือการกดทับความแตกต่างและความหลากหลายในสังคม เมื่อมีการนำแนวคิดเรื่องพหุวัฒนธรรมนิยมมาใช้ จำเป็นต้องมีการยอมรับต่อชนชั้นรากหญ้า ชนกลุ่มน้อย และปัจเจกบุคคลในระดับต่าง ๆ ซึ่งต้องตระหนักถึงผู้คนเหล่านี้ทั้งหมด มิเช่นนั้นแล้วแนวคิดพหุวัฒนธรรมนิยมจะเป็นเพียงแค่การเมืองของการแบ่งปันผลประโยชน์สำหรับนักการเมืองท้องถิ่นใช้เป็นเครื่องมือเพื่อตักตวงผลประโยชน์เหนือผู้คนรากหญ้าและกลุ่มคนที่มีสถานะต่ำกว่า

นอกจากนี้ การใช้ “อำนาจ” เหนือกลุ่มภาคประชาสังคมหรือชนกลุ่มน้อยยังเกิดขึ้นในหมู่เกาะปาปัวของประเทศอินโดนีเซียอีกด้วย (ในบทความของ Latifah Buswarimba) ความพยายามในการยึดที่ดินของชนพื้นเมืองชาวปาปัวโดยบริษัทเหมืองแร่ที่ได้รับใบอนุญาตจากรัฐถูกต่อต้านโดยกระบวนการตัดสินใจที่ใช้แนวปฏิบัติทางวัฒนธรรมที่ใช้บังคับควบคุมในห้องถิ่นด้วยการโจมตีเชิงสัญลักษณ์ต่อผู้นำชนพื้นเมืองท้องถิ่นที่ดูเหมือนว่าจะล้มเหลวในการปกป้อง “ประชาชน” ของตน ภายหลังจากที่บริษัทได้รับใบอนุญาตแล้ว บริษัทได้ปิดกั้นไม่ให้ชาวบ้านเข้ามาใน “เขตพื้นที่ทำเหมือง” ที่ตนเคยเป็นเจ้าของที่ดินอยู่ก่อน ชุมชนสามารถเรียกคืน

ที่ดินที่สูญเสียไปด้วยการจัดประชุมกับรัฐบาลในระดับท้องถิ่น อย่างเช่น สภาผู้แทนเมืองจายาปุระและผู้สำเร็จราชการแทนของเมืองจายาปุระ ชาวบ้านพยายามหลีกเลี่ยงที่จะใช้การดำเนินการทางกฎหมายต่อบริษัทเนื่องจากความล้มเหลวและกระบวนการใช้เวลายาวนาน นอกจากนี้ บริษัทยังได้เปิดเผยหรือเผยแพร่เอกสารที่ชุมชนสามารถใช้ฟ้องร้องในศาลได้ด้วย หลังจากชาวบ้านพบว่าหนึ่งในผู้นำ 3 คนซึ่งเป็นที่เคารพในชุมชน (เรียกตามภาษาท้องถิ่นว่า Ondoafi) สนับสนุนการดำเนินงานของบริษัท และในขณะที่ผู้นำอีกสองคนสนับสนุนกลุ่มที่ต่อต้านบริษัท กลุ่มที่ต่อต้านบริษัทได้ตัดสินใจชุมนุมบริษัทว่าจะใช้กฎหมายของสงครามชนเผ่าพร้อมใช้อาวุธ หลังจากที่บ้านบริษัทนั้นเพิกเฉยต่อข้อเรียกร้องของชุมชนไปสองสามครั้ง ชุมชนได้ตัดสินใจโจมตีเชิงสัญลักษณ์ด้วยการเผาเครื่องมืออุปกรณ์ขนาดใหญ่และป้อมยาม การโจมตียังได้พุ่งเป้าไปที่บ้านของผู้นำชุมชนที่ถูกมองว่าไม่สามารถทำหน้าที่ปกป้องชุมชนได้ การตัดสินใจดังกล่าวเกิดขึ้นจากกระบวนการตัดสินใจตามธรรมเนียมดั้งเดิมที่เรียกว่า *para para adat* อย่างไรก็ดี การโจมตีและการวางเพลิงนั้นได้เกิดขึ้นหลังจากที่มีการเตือนล่วงหน้าเพื่อลดผลกระทบและความเสียหายที่เกิดขึ้นแล้ว

หลังจากการโจมตีและวางเพลิงเกิดขึ้นเพื่อก่อความสงบในพื้นที่แล้ว สมาชิกในชุมชนส่วนใหญ่ได้ตัดสินใจในการหาทางปรองดองคืนดีเพื่อฟื้นฟูสถานการณ์ให้กลับเป็นปกติ ไม่ว่าจะเป็นฝ่ายที่สนับสนุนหรือต่อต้านบริษัท คนในชุมชนในกลุ่มต่าง ๆ ทั้งหมดร่วมกันหาข้อตกลงเพื่อการตัดสินใจของชุมชน ในขณะที่บริษัทถูกเรียกร้องให้หยุดการดำเนินงานชั่วคราวจนกว่ากระบวนการปรองดองในชุมชนจะเสร็จสิ้น

บทบรรณาธิการนี้ปิดท้ายด้วยบทความที่เจ็ดจากประเทศเวียดนาม ด้วยบทความเรื่อง *Shamed Citizens* เมื่อรัฐบาลเวียดนามทำให้การแต่งงานในเพศเดียวกันไม่เป็นสิ่งผิดกฎหมายอีกต่อไป และอนุญาตให้คนข้ามเพศสามารถเปลี่ยนสถานะทางทะเบียนด้วยเพศวิถีใหม่ ซึ่งเป็นความก้าวหน้าที่ดีเหมือนจะเริ่มเกิดขึ้นในประเทศคอมมิวนิสต์ อย่างไรก็ตาม ความก้าวหน้าที่ดังกล่าวเป็นสัญญาณของถือกำเนิดขึ้นของปรากฏการณ์อีกอย่างในการรณรงค์เรื่อง “ปีศาจสังคม” ที่ใช้กลไกสร้างความอับอายผ่านวาทกรรมมุ่งให้ร้ายสร้างความเสื่อมเสียต่อชนกลุ่มน้อยทางเพศ บทความของ Otgoonbataar เรื่อง พลเมืองที่น่าละอาย นี้ แสดงถึงแนวคิดเรื่องการทำให้อับอายกลับกลายเป็นการเสริมพลังและสร้างความเปลี่ยนแปลงให้กับชาวเคียวร์ที่มีวุฒิภาวะ ให้เป็น “พลเมืองแบบสุภาพชน”

ปริทัศน์หนังสือในวารสารฉบับนี้ Teresa ได้ทำการปริทัศน์หนังสือชื่อ *Burma/Myanmar: What Everyone Needs to Know* (New York, Oxford University Press, 2013) โดยทั่วไป หนังสือเล่มนี้นำเสนอในรูปแบบ “หนังสือแบบเรียน” สำหรับ “หลักสูตรความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับพม่า/เมียนมา 101” พร้อมกับแนวทางการให้ความรู้แบบถาม-ตอบ หนังสือเล่มนี้ยังนำเสนอการอธิบายอย่างเป็นระบบจาก A – Z ในลักษณะว่าเกิดอะไรขึ้นบ้างในประเทศโดยเรียงโครงสร้างตามลำดับเวลาซึ่งทำให้ผู้เรียนรุ่นเยาว์สามารถเข้าใจได้อย่างง่ายๆ และสามารถที่จะติดตามเรื่องราวที่น่าสนใจที่คลี่คลายออกมาในประวัติศาสตร์ได้ นอกจากนี้ ผู้เขียนยังได้แทรกเรื่องประวัติศาสตร์เศรษฐกิจ-การเมืองโดยเรียงตามลำดับเวลาในรูปแบบเฉพาะอีกด้วย

ปรีทัศน์บทความโดย ธนภูมิินทร์ นาคอุไรรัตน์ นำเสนอข้อถกเถียงในบทความเรื่อง "Covid-19 and Human Rights: We are all in this together" (United Nations, 2020). ในบทความนี้เผยให้เห็นว่าการแพร่ระบาดของเชื้อไวรัส COVID-19 ได้นำมาซึ่งการละเมิดสิทธิมนุษยชนอย่างกว้างขวางทั่วโลก เริ่มต้นจากการตรวจจับจ้องและการทำให้การวิพากษ์วิจารณ์เงียบลงด้วยมาตรการบังคับอย่างเข้มข้น ขณะที่การแพร่ระบาดใหญ่ในห้วงเวลานี้ได้ทำให้คนกลุ่มน้อยกลุ่มต่าง ๆ ผู้อพยพกลายเป็นกลุ่มเปราะบางสุดเสี่ยงต่อการถูกละเมิด เช่นกันกับการถูกตีตราและถูกใช้ความรุนแรง

References

- Avelino, Flor. (2021). Theories of power and social change. Power contestations and their implications for research on social change and innovation. *Journal of Political Power*, Vol. 14, Issue 3, pp. 425-448. Available at:< <https://www.tandfonline.com/doi/full/10.1080/2158379X.2021.1875307>> [Accessed 3 November 2021].
<https://doi.org/10.1080/2158379X.2021.1875307>
- Foucault, Michel. (1977/2002). Discipline and Punish. In: M. Haugaard, ed. *Power: a Reader*, pp. 181-204. Manchester: Manchester University Press.
- Haley, J. O., & Takenaka, T. (2014). *Legal innovations in Asia: Judicial lawmaking and the influence of comparative law*. Cheltenham: Edward Elgar Publishing Ltd. (UniM Law KT 11 LEGA). Edward Elgar; cat00006a. Available at:<<https://ezp.lib.unimelb.edu.au/login?url=https://search.ebscohost.com/login.aspx?direct=true&db=catalog00006a&AN=melb.b5660888&site=eds-live&scope=site>> [Accessed 1 November 2021].
- Lee, H. G. (2004). *Civil society in Southeast Asia*. Singapore: Institute of Southeast Asian Studies/NIAS.
- Morris, P., (1987/2002). *Power: A philosophical analysis*. In: M. Haugaard, ed. *Power: A Reader*. pp. 278-303. Manchester: Manchester University Press.

O'Halloran, K., McGregor-Lowndes, M., & Simon, K. W. (2010). *Charity law & social policy: National and international perspectives on the functions of the law relating to charities*. Library of Public Policy and Public Administration, Vol. 10. (UniM Law KN 215 OHAL). Springer; cat00006a. Available at:<<https://ezp.lib.unimelb.edu.au/login?url=https://search.ebscohost.com/login.aspx?direct=true&db=cat00006a&AN=me lb.b4034189&site=eds-live&scope=site>> [Accessed 1 November 2021].

Prateapusanond, A. (2017). *Management of NGO/INGO in Thailand: Development, Practices, Concerns and Recommendation*. 8(3), Academic paper presented at the 3rd International Seminar on Modern Governance hosted by China Institutes of Contemporary International Relations (CICIR) on September 20-21, 2017 in Beijing. Available at:< <https://so04.tci-thaijo.org/index.php/ndsijournal/article/view/107645>> [Accessed 1 November 2021].

Taylor, C., (1994). *The Politics of Recognition*. In: A. Gutman, ed. *Multiculturalism: Examining the Politics of Recognition*, pp. 25-73. Princeton: Princeton University Press